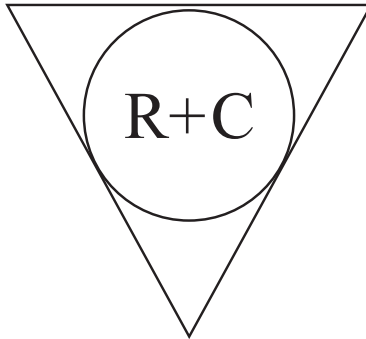

Antiquus Mysticusque Ordo Rosae Crucis

MANIFESTO

Appellatio
Fraternitatis Rosae Crucis

Prima ediție: ianuarie 2014
Prima ediție în limba română: iulie 2017

Toate drepturile rezervate.

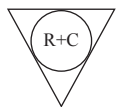
MANIFESTO

Dragă cititorule,

În 1614, deci în urmă cu patru sute de ani, o Fraternitate misterioasă se făcu cunoscută aproape simultan, în Germania, Franța și Anglia prin publicarea unui Manifest intitulat „*Fama Fraternitatis Rosae Crucis*”. În acea epocă, textul a stârnit multe reacții, în special printre cugetătorii, filozofii și responsabilii religiilor în vigoare, ai bisericii catolice în special. În general vorbind, acel Manifest făcea apel pentru o reformă universală, atât în domeniul religios, cât și în cele politic, filozofic, științific, economic etc. În opinia istoricilor, în mai multe țări din Europa situația era atunci haotică, în așa măsură încât se vorbea deschis despre o „*criză europeană*”.

Amintiți-vă că „*Fama Fraternitatis*” a fost urmat de alte două Manifeste: „*Confessio Fraternitatis*” și „Nunta Chemică a lui Christian Rosenkreutz” publicate în 1615, respectiv 1616. Autorii celor trei Manifeste se prezentau a fi din partea Fraternității Roza-Cruce și aparțineau unui cerc de mistici cunoscut sub numele de „Cercul de la Tübingen”. Toți erau pasionați de ermetism, alchimie și cabală. Câțiva ani mai târziu, în 1623, această Fraternitate se făcu și mai cunoscută prin placardarea pe străzile Parisului a unui afiș enigmatic: „Noi, delegați ai Colegiului principal al Roza-Crucii, facem un sejur vizibil și invizibil în acest oraș, prin Grația celui Preaînalt...”.

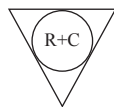
Scopul acestui „*Appellatio*” nu este acela de a expune istoria Roza-Crucienilor, și nici învățăturile lor. Dorim mai curând să sărbătorim, pe plan istoric, cel de-al patrulea centenar de la publicarea „*Fama Fraternitatis*”, Manifest fondator al Ordinului Roza-Cruce. Dacă facem precizarea „istoric” acest lucru se datorează

faptului că, pe plan tradițional, Ordinul își trage originile din Școlile de Mistere ale Egiptului antic, din perioada celei de-a XVIII-a dinastii. Michael Maïer, rozacrucean celebru din secolul al XVII-lea, declara de altfel într-una din lucrările sale: „*Originile noastre sunt egiptene, brahmanice, provenind din misterele de la Eleusis și de la Samotrace, de la magii Persiei, de la pitagoreici și arabi*”.

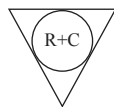
Fideli Tradiției noastre, noi am publicat în 2001 un Manifest intitulat „*Positio Fraternitatis Rosae Crucis*”, în care am prezentat poziția noastră cu privire la starea omenirii, în special în domeniile majore ale activității sale: economia, politica, tehnologia, știința, religia, moralitatea, arta etc., fără să uităm situația ei pe plan ecologic. Acest Manifest, pe care unii istorici îl situează pe linia celor trei precedente, a fost citit în întreaga lume de milioane de persoane și a fost considerat de multe dintre acestea drept suport pentru meditație și reflecție. În anumite țări, lectura acestui Manifest a fost recomandată studenților; în altele el a fost pus la dispoziția publicului în biblioteci municipale și naționale; fără să mai vorbim despre toți bărbații și toate femeile care l-au reprodus pe internet.

La patru secole după „Fama” și treisprezece ani după „Positio”, ni s-a părut necesar să ne facem din nou ecoul preocupărilor pe care le avem față de omenire. De fapt timpul trece, dar viitorul care se conturează de la un deceniu la altul și de la un an la altul este foarte preocupant. „Criza”, cum o numim de obicei, pare să se fi instalat durabil în numeroase tari. Totuși, noi nu suntem pesimiști în ce privește viitorul, și cu atât mai puțin nu suntem apocaliptici. În „*Profețiile Roza-Crucienilor*”, publicată în decembrie 2011, putem de altfel să citim: „*Suntem optimiști cu privire la viitor... Dincolo de aparențe, perioada tulburată pe care o traversăm constituie o «trecere obligatorie», care ar trebui să permită omenirii să transcendă și să renască din ea însăși*”.

La fel ca și „Positio”, „Appellatio” nu se adresează unei elite, indiferent care, ci tuturor celor care vor lua cunoștință de publicarea sa și își vor găsi timpul necesar pentru a-l citi. Poate unii îl vor considera ca fiind întrucâtva alarmist, alții, mai curând utopic. Cu siguranță, el nu este nici dogmatic, nici ideologic. Prin el, noi dorim pur și simplu să exprimăm niște idei care nu sunt nici noi, nici originale prin ele însele, mai ales pentru rozacrucieni, dar care, după noi, merită reflecție mai mult decât oricând. De fapt noi dorim să lansăm un apel la spiritualitate, la umanism și la ecologie, condiții care, după părerea noastră, sunt necesare pentru ca omenirea să se regenereze în toate planurile și să cunoască fericirea către care aspiră.

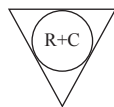
Consiliul Suprem al A.M.O.R.C.

APEL LA SPIRITUALITATE

După părerea noastră, criza care bântuie în multe țări, ca să nu spunem în toate, nu este numai una socială, economică și financiară. Acestea din urmă sunt de fapt consecințele unei crize de civilizație, în sensul global al termenului. Cu alte cuvinte, omenirea ca atare este de fapt în criză. Dar în ce fel de criză? Chiar dacă noi am dat un răspuns parțial acestei întrebări în „*Positio*”, ni se pare necesar să revenim la acel răspuns și să ne precizăm opinia. Având în vedere filozofia noastră și idealurile noastre, considerăm că a face acest lucru este o obligație care ne implică atât ca rozacrucieni cât și ca cetățeni ce suntem. Prin asta, și contrar cu ceea ce s-ar fi putut spune despre noi, importanța pe care o acordăm spiritualității nu a ocultat niciodată interesul pe care îl avem pentru materialitate, mai ales pentru că scopul final al căutării noastre a fost dintotdeauna să obținem stăpânirea vieții.

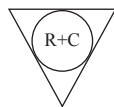
În primul rând credem că omenirea se află într-o criză spirituală. După părerea noastră, această stare de fapt are două cauze principale: marile religii stabilite cu multe secole în urmă nu mai răspund întrebărilor existențiale pe care și le pun bărbații și femeile epocii noastre. Doctrina și morala lor, nu mai sunt adaptate, ceea ce explică de ce acestea sunt din ce în ce mai abandonate, nu fără a se crea în acest fel un mare vid spiritual pe care mulți oameni nici nu mai încearcă să-l umple. În paralel, în țările așa-zis dezvoltate, societatea a devenit tot mai materialistă, în sensul că ea îi incită pe oameni să-și caute bunăstarea prin posesiuni materiale și consumul fără limite. Această tendință a mărit foarte mult puterea banului și i-a pervertit utilizarea. Dintr-un mijloc, el a devenit un scop în sine, un lucru dorit a fi posedat ca atare, în timp ce în sine el nu este nimic.

Oare se poate spune că religiile actuale nu mai au viitor? Înainte de a răspunde la această întrebare, ținem să reamintim că noi le respectăm pe toate în ceea ce au ele mai nobil de oferit credincioșilor pentru a-și trăi credința cea de toate zilele. Așa cum s-a spus mai sus, conștiințele și mentalitățile au evoluat mult după apariția lor, astfel încât crezul lor pare depășit în ochii multor persoane, în special ai celor tineri. Neavând știința, putința sau voința de a-și actualiza învățăturile, credem că religiile sunt în pericol serios să dispară pe termen mediu. Prin urmare, nu vor rămâne din ele decât monumentele cărora le-au dat naștere în decursul secolelor, precum și textele care se referă la ele, printre care cele considerate ca fiind sacre, cum ar fi Biblia, Coranul, Upanișadele, Tripitaka etc.

Revenind la problema banului, nu este cazul a cădea în caricatură sau în demagogie. În calitate de monedă de schimb, banul este o necesitate pentru a trăi în societate. Toți avem nevoie de bani pentru a procura ceea ce este necesar pentru bunăstarea noastră materială și pentru a ne satisface plăcerile legitime pe care existența ni le poate oferi. Însă cu trecerea timpului, banul a căpătat o prea mare importanță, până la a condiționa și conduce, în mod practic, toate sectoarele activității umane. În zilele noastre el a devenit obiectul unui adevărat cult care ține loc de religie, fiind probabil cultul care are cel mai mare număr de adepți în întreaga lume. Din păcate, pe altarul său sacrificăm în fiecare zi valorile etice cele mai elementare (onestitatea, integritatea, echitatea, solidaritatea etc.), astfel încât banul constituie, mai mult ca niciodată, un vector de degradare.

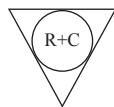
Din cele de mai sus, să nu deduceți că Roza-Crucienii sunt partizanii „*profesiunii de sărăcie*” și că ei cred că avuția materială este incompatibilă cu spiritualitatea. Din momentul în care ființa umană a apărut pe Terra, ea a încercat mereu să-și amelioreze condițiile de viață și să fie fericită. Această tendință face parte din

natura sa profundă și se înscrie în acel proces pe care-l numim „*evoluție*”. Asta nu înseamnă că scopul existenței este de a deveni bogat; dar nu este nici normal nici natural a tinde spre a fi sărac. Pe de altă parte, faptul de a fi lipsit de bunuri materiale sau financiare nu face pe nimeni mai bun pe plan uman și nu este un criteriu de înălțare spirituală, și cu atât mai mult faptul de a fi bogat.

După părerea noastră, fericirea către care ființele umane aspiră mai mult sau mai puțin conștient, constă într-un echilibru între material și spiritual, și nu în unul cu excluderea celuilalt. Acesta este motivul pentru care orice persoană care se dedică numai spiritualității, până la a se lipsi de plăcerile legitime ale vieții, nu poate fi fericită. Același lucru poate fi spus și despre oricine face din bunurile materiale fundamentul unic al bunăstării sale. Așa se explică faptul că multe persoane pe care le denumim înstărite sunt nefericite în adâncul ființei lor. Iar dacă se întâmplă așa este pentru că ele suferă de un gol interior pe care „*tot aurul din lume*” n-ar putea să-l umple. În acest sens, fiecare cunoaște zicala „*Banii nu aduc fericirea*”, chiar dacă banii pot într-adevăr contribui la obținerea ei.

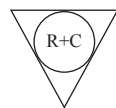
Dacă admitem că ființa umană nu se limitează la un corp material ținut în viață de un ansamblu de procese fizico-chimice, ci că posedă de asemenea un suflet, vom înțelege cu ușurință faptul că și el are nevoie de o anumită formă de hrană: spiritualitatea. Dar ce este spiritualitatea? În conformitate cu cele spuse mai sus, ea transcende religiozitatea. Cu alte cuvinte, spiritualitatea nu se limitează doar la a crede într-un Dumnezeu și a urma un crez religios, oricât de respectabil ar putea fi acesta. Spiritualitatea constă mai curând în a căuta sensul profund al existenței și a trezi treptat ceea ce este mai bun în noi înșine. Or, această căutare de sens și de perfecționare lipsește cumplit în zilele noastre, de unde starea haotică în care se găsește lumea și marasmul în care este ea scufundată de mai multe decenii.

Majoritatea oamenilor, din toate țările și națiunile, au sentimentul de a se găsi într-un tunel întunecos al cărui capăt nimeni nu-l vede, nici măcar bărbații și femeile care îi conduc și îi guvernează. Pe de altă parte, oamenii nu sunt conștienți că lumina căreia ei speră să-i vadă razele nu poate proveni decât din ei înșiși, și nu dintr-o cauză care le este exterioară. Asta ne readuce la spiritualitate și la necesitatea de a căuta în altă parte decât în materialitate soluțiile problemelor care se pun omenirii. Poate însă faceți parte dintre aceia care nu admit existența sufletului, ceea ce este desigur dreptul vostru. În acest caz, și dacă ne permiteți, lăsați-ne să vă punem următoarele întrebări, și găsiți-vă timp a le răspunde pentru voi înșivă:

- Cui atribuiți ceea ce de obicei se numește „*vocea conștiinței*”?
- Cum vă explicați aptitudinea ființei umane de a da dovadă, printre alte virtuți, de bunăvoință, generozitate, compasiune și iubire?
- Credeți într-adevăr că cele mai frumoase opere de artă, indiferent că sunt din pictură, sculptură, muzică sau din oricare altă artă, își găsesc sursa numai în mentalul celor care le-au creat?
- Cum vă explicați faptul că milioane de bărbați și femei din întreaga lume care au trecut prin experiența morții clinice, au revenit la viață având amintirea a ceea ce au „*văzut*” și „*auzit*” în ceea ce de obicei numim „*lumea de dincolo*”?
- Credeți cu adevărat că dacă existența sufletului ar fi fost o himeră, cei mai mari gânditori și filozofi pe care omenirea i-a cunoscut ar fi admis-o ca fiind evidentă?

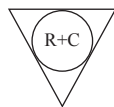
Fără îndoială, fiecare ființă umană posedă un suflet. Din punctul nostru de vedere, acest suflet este ceea ce face din fiecare

dintre noi o ființă vie și conștientă, capabilă să gândească și să simtă emoțiile. În suflet se află de asemenea, ceea ce este mai bun în natura umană. Dacă locuim pe Terra, acest lucru este exact pentru a conștientiza virtuțile sufletului și a le exprima prin judecățile noastre și prin comportamentul nostru. Din păcate foarte puține persoane, inclusiv dintre cele credincioase, se angajează pe acest drum, ceea ce explică de ce răutatea, intoleranța, egoismul, invidia, orgoliul și ura sunt atât de prezente în această lume, cu tot ceea ce rezultă în termeni de nedreptăți, conflicte, inegalități și suferințe. În această cheie, este adevărat că răul există numai în absența binelui și că își află sursa numai în comportamentul uman. Răul deci nu este nici lucrarea lui Dumnezeu, nici cea a diavolului, care niciodată nu a existat, cu atât mai mult demonii presupuși a fi în serviciul său.

Și ce se crede astăzi despre Dumnezeu? De-a lungul secolelor, credincioșii au văzut în El o Ființă antropomorfică șezând undeva în cer și din acel înalt loc îngrijindu-se de destinul tuturor ființelor umane. Doritori a-I face pe plac, în vederea obținerii favorurilor Sale, credincioșii au urmat și încă urmează preceptele predicate de religii, care la rândul lor se sprijină pe Cărțile lor sacre. Însă în mod evident, a crede în Dumnezeu și a se conforma unui crez care se spune a fi de El inspirat nu sunt suficiente pentru a fi fericit. Altfel, miliardele de credincioși care trăiesc în lume ar fi fericiți, cu excepția ateilor. Or, nu aceasta este situația. Asta înseamnă că fericirea către care orice ființă umană aspiră se află dincolo de religiozitate. De fapt ea se află în spiritualitate, cu sensul pe care l-am dat mai sus acestui termen.

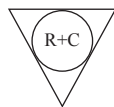
Înainte de a vă prezenta concepția noastră despre Dumnezeu, permiteți-ne să vă spunem de ce credem că El există, și pentru ce ateismul, deși respectabil în sine, este o eroare de raționament: Indiferent dacă suntem sau nu suntem credincioși, nimeni nu poate nega existența universului. Or, din punct de vedere rațional acesta

este în mod necesar efectul unei cauze creatoare. Și fiindcă este guvernat prin legi care stârnesc admirația chiar și a oamenilor de știință, rezultă că această cauză este foarte inteligentă. Atunci de ce nu am asimila-o cu Dumnezeu și nu am vedea în El Inteligența absolută și impersonală care se află la originea Creației? Reamintim, dacă este nevoie, că universul la origine era redus la un centru de energie având dimensiunea unui atom, care conținea în potențial ansamblul galaxiilor, stelelor, planetelor și astrilor care există în prezent, printre care însăși Terra.

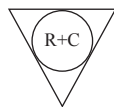
Adevărata întrebare pe care putem și trebuie să ne-o punem cu privire la Dumnezeu nu este a ști dacă El există sau nu, ci a ști în ce măsură intervine El în viețile ființelor umane. După părerea noastră, Dumnezeu o face în măsura respectului pe care noi îl acordăm legilor prin care El se manifestă în univers, în natură și în omul însuși. Asta presupune a le studia, cărui lucru rozacruicienii i s-au consacrat dintotdeauna. Veți observa că această abordare cu privire la Dumnezeu și la rolul pe care El îl joacă în existența noastră are o conotație mai degrabă științifică decât religioasă. De altfel A.M.O.R.C. nu a fost niciodată în opoziție cu știința; ba chiar dimpotrivă. De aceea Universitatea Rose-Croix International, patronată de A.M.O.R.C. de la începutul secolului al XX-lea, include, printre altele, o secțiune de științe fizice.

Mai mult decât oricând, a venit timpul pentru a trece de la religiozitate la spiritualitate, adică a înlocui definitiv simpla credință în Dumnezeu cu cunoașterea legilor divine, în sensul de legi universale, naturale și spirituale. În această cunoaștere și în înțelepciunea care rezultă din ea se află starea de bine pe care cu toții o căutăm, inclusiv cea pe plan material. Un vechi adagiul rozacruician spune că „din ignoranță, și numai din ignoranță, trebuie omul să se elibereze”. Ignoranța este de fapt la originea a ceea ce ființa umană poate să facă mai rău împotriva ei însăși, altora și mediului său

înconjurător. În ignoranța stau de asemenea diferitele superstiții care degradează omenirea și o împiedică să se dezvolte pe deplin. Dați atunci vieții voastre o orientare spiritualistă. Altfel spus, să nu fiți doar o ființă vie; să fiți un suflet viu...

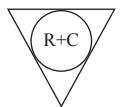
Poate vă întrebați ce reprezintă pentru noi laicitatea? Atâta timp cât religiile clasice sau moderne, occidentale sau orientale, vor fi bazate pe dogme și structurate potrivit unor sisteme autocratice, considerăm că laicitatea va fi o necesitate absolută, cu scopul de a apăra societatea de orice derivă teocratică. Noi sperăm totuși că vor veni timpurile când spiritualitatea, ca o căutare de cunoaștere și de înțelepciune, va fi parte a moravurilor și va determina viața civică. Ca urmare, politica va deveni una cu filozofia și va fi deci inspirată de „*dragostea de înțelepciune*”, precum a fost la apogeul civilizației grecești. Să ne amintim că această civilizație a fost leagănul democrației și ca îi datorăm, printre altele, noțiunea de republică. Să ne amintim, de asemenea, că majoritatea filozofilor care i-au dat viață erau spiritualiști.

APEL LA UMANISM

În lipsa unui răspuns favorabil apelului nostru la spiritualitate, vă îndemnăm ca în viața de zi cu zi să faceți dovadă de umanism. În „*Declarația rozacruciană a datoriei Omului*”, editată de A.M.O.R.C. în septembrie 2005, se spune la articolul 10: „*Este de datoria fiecărui individ să considere întreaga omenire ca pe propria sa familie, și să se comporte în orice situație și în orice loc ca un cetățean al lumii, făcând astfel din umanism fundamentul comportamentului său și al filozofiei sale*”. Este evident că dacă toate ființele umane s-ar achita de această datorie a unora față de ceilalți, cuvântul „*omenire*” și-ar găsi întregul său sens, în așa fel încât pe Terra aceasta ar fi expresia vie a fraternității, în aplicația ei cea mai nobilă și mai universală. De unde, se poate crede că pacea ar domni între toate popoarele și între toate națiunile.

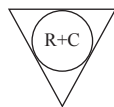
Dar ce înseamnă „*a fi umanist*”? În primul rând, a considera că toate ființele umane sunt frați și surori de sânge și că diferențele dintre ele țin numai de aparențe. Cu toate acestea, noi nu subscriem la dogma potrivit căreia toată omenirea ar izvorî din unul și același cuplu original, în cazul de față din Adam și Eva pentru cei care cred în Vechiul Testament. Atât din punct de vedere ontologic, cât și științific, o asemenea afirmație nu are niciun fundament. De fapt, o asemenea descendență, sub efectul consangvinității, ar fi generat rapid degenerescente fizice și mintale. După părerea noastră, ființele umane au apărut din regnul animal, care el însuși fusese scena unei foarte lungi și lente evoluții a vieții, așa cum aceasta s-a manifestat de la apariția ei pe Terra. Oricum ar fi, avem cu toții în comun același genom și sângele care curge în venele noastre în mod fundamental este același. Mai mult decât o fraternitate, noi formăm omenirea ca atare.

După cum știți, unii antropologi identifică trei rase, chiar patru: albă, galbenă, neagră și roșie. De câțiva ani, această distincție este abandonată de către majoritatea oamenilor de știință, care preferă să o înlocuiască cu noțiunea globală de Rasă umană. Procedând astfel, poate că ei speră să le ia rasiștilor orice argument de tip „fiziologic”? Totuși, nu înseamnă a fi neapărat rasist pentru a admite existența mai multor rase, mai ales că nu se poate nega, de pildă, că un european, un asiatic și un african corespund unor hominizi care se disting destul de evident pe plan morfologic. Ceea ce este totuși rasism este când cineva gândește și spune că o rasă este superioară altora, mai ales dacă aceasta este aceea căreia îi aparține. Un adevărat umanist consideră totdeauna că toate ființele umane sunt tot atâtea celule ale unui singur și același corp: celui al omenirii.

Multe persoane au tendința de a-i prefera pe aceia care aparțin aceleiași „rase”, au aceeași naționalitate, împărtășesc aceleași opinii politice sau urmează aceeași religie, deoarece această tendință le consolidează și le aduce siguranță. Totuși, ea nu este un motiv pentru a-i respinge pe ceilalți sau, mai rău, a-i urî. Un umanist demn de acest nume respectă toate diferențele, cu condiția, desigur, ca acestea să nu aducă atingere nici demnității, nici integrității unora sau altora. Altfel spus, umanistul face dovadă de toleranță și nu se comportă ca și cum ar fi sau s-ar simți superior altora. Acesta este un semn de inteligență, întrucât intoleranța, sub toate formele sale, este de obicei apanajul prostiei și/ sau al orgoliului. Din nefericire, această slăbiciune sau mai exact acest defect este unul dintre cele mai comune, de unde numeroasele conflicte dintre oameni.

Apropo de toleranță, reamintim că A.M.O.R.C. are ca deviză „*Cea mai largă toleranță în cea mai strictă independență*”. Prin asta se explică de ce printre noi există creștini, evrei, musulmani etc., dar și persoane care nu urmează o religie. Unii sunt chiar atei, dar apreciază caracterul fratern al Ordinului nostru. În plus, Ordinul

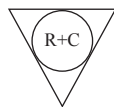

regrupează dintotdeauna bărbați și femei din toate categoriile sociale și cu opinii politice diferite, chiar opuse. Dacă, dincolo de diferențe, rozacrucienii sunt capabili să se respecte reciproc și să întrețină relații armonioase, atunci de ce omenirea n-ar proceda la fel?

Cunoașteți cu siguranță porunca lui Iisus: „*Iubiți-vă unii pe alții*”, pe care o explica spunând că nu ar trebui să facem altora ceea ce nu vrem ca alții să ne facă nouă. Ateu sau credincios, și în acest ultim caz indiferent de religia urmată, nu se poate nega că această poruncă rezumă în ea idealul de comportament pe care fiecare individ ar trebui să-l urmeze în relațiile sale cu ceilalți. Și dacă oricine este liber să nu vadă în Iisus maestrul spiritual, mesia sau mântuitorul venerat în creștinism, atunci fiecare ar trebui cel puțin să recunoască că a fost un umanist de excepție și că a revoluționat moravurile epocii sale predicând pentru solidaritate și pace, mergând până la a îndemna la iubirea dușmanilor.

Societatea actuală a devenit prea individualistă, în acest sens „*fecare pentru sine*” a devenit cultural. Sub efectul combinat al materialismului și al crizei economice și sociale pe care lumea o cunoaște de mai multe decenii, din ce în ce mai multe persoane au tendința de a se preocupa numai de bunăstarea lor personală și a fi indiferente față de bunăstarea altora. O asemenea atitudine îi îndepărtează pe cetățeni unii de alții, și contribuie la dezumanizarea societății. La asta se adaugă faptul că mijloacele de comunicare s-au substituit schimburilor directe, astfel încât efectiv nu se mai găsește timp pentru a vorbi cu cei care ne sunt apropiați sau cu vecinii, în timp ce ne mândrim că avem mulți prieteni (virtuali) pe o rețea socială sau alta. Ce paradox! Să reînvățăm să dialogăm în contact fizic cu ceilalți, de la inimă la inimă, dacă nu de la suflet la suflet.

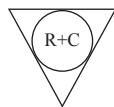
Se poate citi în „*Positio*”: „*Constatăm că decalajul dintre țările cele mai bogate și cele mai sărace nu încetează să se*

adâncească. Se poate observa același fenomen în fiecare țară între cei mai lipsiți de mijloace și cei mai favorizați”. De atunci situația nu a încetat să se înrăutățească. Niciun umanist nu se poate adapta la această situație, mai ales pentru că sărăcia și mizeria nu sunt o fatalitate, ci mai degrabă rezultatul unei proaste gestiuni a resurselor naturale și a produselor economiilor locale, regionale, naționale și mondiale. Cu alte cuvinte, decalajele sunt în esență datorate egoismului oamenilor și lipsei lor de solidaritate. Totuși, chiar dacă ei sunt conștienți sau nu de aceste aspecte, supraviețuirea lor depinde mai mult ca niciodată de aptitudinea de a împărți și de a coopera, nu numai între cetățenii unei aceleiași țări, ci deopotrivă între țări. În termeni mistici, vom spune că sub efectul mondializării, karmele lor respective sunt legate în așa o măsură încât de acum nicio națiune nu va mai putea prospera pe termen lung fără să se preocupe de acelea care sunt încă în nevoie.

Întrucât tocmai ne-am referit la mondializare, credem că ea este ireversibilă și că este deci inutil să ne opunem acesteia. De când a apărut omul pe Terra, el nu a încetat să își extindă câmpul de acțiune și de relație, extinzându-se inițial de la un clan la altul, apoi de la un sat la altul, de la un oraș la altul, de la o țară la alta și în final, de la un continent la altul. Odată cu dezvoltarea mijloacelor de transport și de comunicare, lumea a devenit o singură țară. Aceasta este o evoluție naturală de care ar trebui să ne bucurăm pentru că ea reprezintă un vector de înțelegere reciprocă și de pace între popoare. Dar acest proces este abia la începuturile sale și se lovește de diversitatea culturilor, a mentalităților, a sistemelor economice și politice, astfel încât procesul încă este de natură să exacerbeze inegalitățile. Iată de ce credem că trebuie accelerat acest proces și să i se dea o orientare umanistă, astfel încât toți să beneficieze de bunăstare.

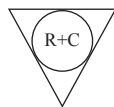
Ajungem acum la un cu totul alt subiect: individualismul nu este singurul obstacol în fața umanismului, așa cum Roza-Crucienii

îl concep și îl doresc; există de asemenea și importanța pe care au căpătat-o mașinile de când a început mecanizarea și robotizarea industriei. În timp ce ele ar fi trebuit să se limiteze la ajutorarea omului în sarcinile sale cele mai penibile și dificile, ele au ajuns să-l înlocuiască pe om din rațiuni de rentabilitate și profit. Acest mașinism excesiv al societății a contribuit nu numai la a o dezumaniza, ci de asemenea la agravarea acelei boli sociale care este șomajul. Devine deci o urgență repunerea ființei umane în locul mașinii în toate sectoarele unde aceasta este posibilă și ruperea de această dogmă materialistă care constă în a gândi și a spune că „*timpul înseamnă bani*”.

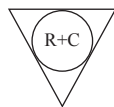
Dar ființele umane, toate „*rasele*” la un loc, nu sunt doar frați și surori de sânge. Ele sunt de asemenea, suflete-pereche emanate din aceeași sursă spirituală, adică din Sufletul universal. Ceea ce intrinsec diferă între ele este nivelul lor de evoluție interioară, adică gradul pe care l-au atins în conștientizarea naturii lor divine. Trebuie să adăugăm că noi subscriem la ideea potrivit căreia fiecare individ se reîncarnează de atâtea ori cât este necesar pentru a realiza această conștientizare și a atinge starea de înțelepciune, atât cât pe aceasta o putem manifesta pe Terra. Dacă admiteți acest principiu, sau mai degrabă această lege, veți înțelege că diferențele existând între indivizi în ceea ce privește maturitatea lor, profunzimea de spirit, simțul de responsabilitate și umanismul, sunt datorate în esență faptului că unii au trăit mai multe încarnări decât alții. Văzută sub acest unghi, nicio ființă umană nu este superioară alteia; unele sunt pur și simplu mai evolute din punct de vedere spiritual.

Dacă nu crede în Dumnezeu, un umanist trebuie să creadă în om și în capacitatea lui de a se transcende pentru a exprima ce are mai bun în el însuși. Desigur, atunci când ne aplecăm asupra istoriei omenirii și a situației ei actuale, putem avea sentimentul că ființele umane sunt absolut individualiste și că sunt destinate să-și facă rău reciproc ca efect al slăbiciunilor și al defectelor lor. Cu toate

acestea, dincolo de aparențe, ele au evoluat mult în conștiință. Tot mai mulți oameni din întreaga lume se ridică împotriva nedreptăților și inegalităților, manifestă împotriva războaielor și pentru pace, denunță dictaturile și alte regimuri totalitare, fac apel la o mai mare fraternitate, vin în ajutorul celor săraci, se implică în protejarea naturii etc. Dacă lucrurile stau așa este din cauză că orice ființă umană, sub impulsul sufletului său, aspiră, așa cum spunea Platon, la bun, la bine și la adevăr. Trebuie pur și simplu a se conștientiza acest lucru și a acționa în consecință.

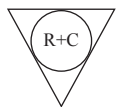
De-a lungul istoriei, oamenii au demonstrat că sunt capabili să realizeze lucruri extraordinare atunci când fac apel la ceea ce este mai nobil și mai ingenios în natura umană. Că ar fi în domeniile arhitecturii, tehnologiei, literaturii, științelor și artelor, sau în acela al relațiilor dintre cetățenii din aceeași țară sau din țări diferite, oamenii au știut să facă dovadă de inteligență, creativitate, sensibilitate, solidaritate și fraternitate. Această constatare este prin ea însăși reconfortantă, deoarece se confirmă faptul că ființa umană este înclinată să facă binele și să acționeze pentru fericirea tuturor. Exact pentru acest motiv ea trebuie să fie umanistă și să aibă încredere în ea.

APPEL À L'ÉCOLOGIE

După părerea noastră nu este posibil să fii umanist fără a fi ecologist. Într-adevăr, cum poți dori fericirea tuturor ființelor umane fără a te preocupa de protejarea planetei în care ele trăiesc? Or, fiecare știe că Terra este în pericol și că pentru acest motiv omenirea este în mare parte responsabilă: poluări diverse, distrugerea ecosistemelor, despădurirea excesivă, masacrarea de specii animale etc. În ceea ce privește încălzirea climatică, marea majoritatea a oamenilor de știință sunt de acord cu a spune că activitatea umană chiar dacă nu a provocat-o, cel puțin a accelerat-o intens, în special din cauza gazelor cu efect de seră. Pe de alta parte, mulți dintre aceștia au stabilit o legătură între această încălzire și creșterea numărului de furtuni și de cataclisme de toate felurile, cu tot ceea ce rezultă în termeni de pierderi umane și distrugereri materiale. Oricum ar fi, este evident că dacă nu se face nimic pe termen scurt la nivel mondial pentru a se pune capăt tuturor relelor pe care le cauzăm planetei noastre, Terra va deveni un loc de nesuportat pentru miliarde de persoane, poate chiar și pentru întreaga omenire.

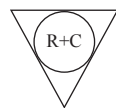
În civilizațiile antice, Terra era considerată ca fiind Mama tuturor ființelor vii și făcea obiectul unui cult, celui al Mamei-Terra. În zilele noastre există doar câteva popoare ancestrale, cum ar fi aborigenii din Australia, indienii din Amazonia și pigmeii din Africa, pentru a le cita pe cele mai cunoscute, care au păstrat această stare de spirit. În ceea ce îi privește pe oamenii actuali, ei au ajuns să considere Terra înainte de toate drept o sursă de profituri diverse, până la a o exploata dincolo de limitele rezonabile și în detrimentul sănătății ei. Dacă spunem „sănătate” vorbind despre planeta noastră, asta se datorează faptului că nouă ne este evident că ea este o ființă vie și chiar conștientă. Pentru a ne convinge de acest lucru este suficient să cugetăm la forțele de viață pe care ea le desfășoară în natură și la inteligența pe care o exprimă prin diferitele sale regnuri, ca să nu

mai vorbim de tot ce o face atât de frumoasă. Totul este atât de real încât chiar și un ateu are tendința a o diviniza și a o considera drept o capodoperă a Creației.

Potrivit oamenilor de știință, Terra a apărut în urmă cu aproape 4,5 miliarde de ani, viața a apărut în urmă cu 4 miliarde de ani, iar oamenii cu 3 milioane de ani în urmă. Însă în mai puțin de un secol am afectat-o într-atât încât viitorul ei și al nostru sunt amenințate într-o asemenea măsură încât acum starea Terrei face obiectul unor întâlniri internaționale la nivel înalt. Din păcate aceste întâlniri rămân teoretice și se traduc prin decizii consensuale ce sunt departe de a fi suficiente pentru a inversa situația. Preocupat să contribuie la trezirea conștiințelor în materie de ecologie, A.M.O.R.C. a publicat în 2012 o „*pledoarie pentru o ecologie spirituală*”, care a fost citită în Senatul Braziliei cu ocazia „*summit-ului Pământului*” de la Rio de Janeiro. Alte conferințe de acest gen au avut loc în diverse țări, dar deciziile anunțate rămân derizorii în raport cu situația actuală și încă se mai se lovesc ca totdeauna, de interesele socio-economice ale unora și ale altora.

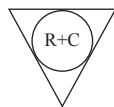
Țările dezvoltate, printre care și cele mai bogate din lume, în majoritatea lor au ajuns la acest nivel privilegiind economia în detrimentul ecologiei. În mod evident, dacă națiunile în curs de dezvoltare urmează același model economic, bazat pe supraproducție și pe supraconsum, problemele mediului înconjurător cu care suntem confrunțați vor crește și se vor agrava în mari proporții. În zilele noastre, aceasta este din nefericire calea pe care merg aceste națiuni emergente, pe care n-ar trebui să le condamnăm, ținând cont de exemplul care li s-a dat. În starea actuală a lucrurilor nu ne rămâne decât să sperăm ca ele să ajungă să se rupă, cu orice preț, de acest model și să-l înlocuiască cu un sistem care asociază economia cu ecologia. Aceasta ar fi o frumoasă și utilă lecție dată întregii omeniri.

Roza-Crucienii nu sunt niște visători naivi, preocupați numai de aspectul spiritual al existenței. Desigur, suntem mistici, în sensul etimologic al termenului, adică în sensul unor bărbați și femei care sunt interesați de studierea misterelor vieții, însă noi știm că aici pe Terra trebuie instaurat paradisul pe care religiile îl situează în lumea de dincolo. Pentru acest motiv, oamenii trebuie să învețe a gestiona cu înțelepciune resursele naturale și produsele create de ei, de unde necesitatea de a proceda în așa fel încât economia, la toate nivelurile și în toate aspectele sale, să aducă beneficii cu echitate tuturor popoarelor și tuturor cetățenilor acestor popoare, cu respectarea demnității umane și a naturii.

Ce ar putea să-i conducă pe oameni la dezvoltarea unei economii ecologice? Teama de a fi victime ale încălzirii climatice și ale catastrofelor naturale care se atribuie acestei economii? Aparent nu, pentru că muritorii de rând au tendința să creadă că aceste lucruri nu li se vor întâmpla decât altora. Atât timp cât nu sunt direct afectați și nu suferă din cauza acestora, ei se limitează în general la a empatiza cu aceia care sunt victimele acestor calamități, eventual participă la o anumită acțiune caritabilă în favoarea acestora, și apoi își reiau cursul vieții, sperând să fie cruțați de acest gen de catastrofe. Dar oare va trebui să fie afectate și mai multe persoane, inclusiv, și poate mai ales, din țările dezvoltate și bogate, pentru ca omenirea să-și dea în sfârșit seama despre ceea ce de fapt este o evidență? Este un fapt sigur că Mama noastră, Terra, este foarte bolnavă și riscă să devină de nelocuit pentru un număr foarte mare de ființe umane.

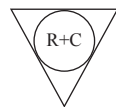
Independent de numărul tot mai mare de persoane afectate de catastrofele naturale care se multiplică în toate părțile lumii, trebuie să mai remarcăm că, potrivit unor oameni de știință, speranța de viață, care în majoritatea țărilor nu a încetat să crească în ultimele decenii, începe să scadă. În paralel, numărul de cancere este într-o foarte puternică creștere. De ce? În mare măsură pentru că aerul pe care îl

respirăm, apa pe care o bem și hrana pe care o consumăm sunt în mod grav poluate (nitrați, fosfați, pesticide, coloranți, conservanți), ceea ce conduce în mod inevitabil la dereglări organice, celulare și chiar genetice. Dacă la asta se adaugă consumul de alcool, tutun și alte droguri care toate cunosc o creștere exponențială, nu este de mirare că sănătatea ființei umane este și ea amenințată pe termen scurt.

Un alt pericol, și nu unul mai mic, amenință sănătatea unui număr mare de indivizi: multitudinea de unde electromagnetice emise de calculatoare, telefoane mobile și alte aparate electronice. Încă e prea devreme să evaluăm această poluare electromagnetică, deși nu există nicio îndoială că ea este la originea diferitelor boli. Asta nu înseamnă că trebuie să punem sub semnul întrebării utilitatea acestor aparate, dar totul trebuie să fie făcut în așa fel încât utilizarea lor să nu fie un vector al diferitelor patologii, ceea ce implică responsabilitatea celor care le produc și le vând. În plus, mulți utilizatori nu au destulă precauție față de felul cum le folosesc, în sensul că abuzează de ele în detrimentul bunei lor stări. De pildă s-a constatat că numărul de tumori cerebrale a crescut considerabil de la apariția telefonului mobil, în special în rândul tinerilor.

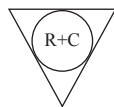
Însă mai există o poluare metafizică ce afectează omenirea: gândurile negative pe care ființele umane le generează sub influența urii, răutății, ranchiunei, intoleranței, furiei, geloziei etc. În primul rând, astfel de gânduri acționează negativ asupra persoanelor care le întrețin sau le emit, chiar dacă ele nu le conștientizează în mod obiectiv. Cu timpul, acestea ajung să le cauzeze tulburări fizice sau psihologice putând da naștere unor boli grave. În al doilea rând, ele infestază inconștientul colectiv și îl impregnează cu vibrații negative care, la rândul lor, alimentează situațiile cu ură, răutate, ranchiună etc. Inversul acestei poluări, orice gând pozitiv aduce beneficii nu doar persoanei care i-a dat naștere, ci și conștiinței colective a omenirii.

Știind acest lucru, Roza-Crucienii se dedică de secole la ceea ce ei desemnează sub numele de „*alchimie spirituală*”.

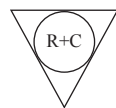
Cine zice boală zice medicină! Dacă trebuie să recunoaștem că aceasta a făcut mari progrese, spre exemplu în chirurgie, și a contribuit mult la ameliorarea sănătății, ea nu este scutită de slăbiciuni și chiar de derive. Ca în majoritatea domeniilor de activitate umană, medicina suportă influența banului, într-atât încât ești tentat să spui că boala este „*fondul de comerț*” al marilor laboratoare medicale și farmaceutice. În zilele noastre este demonstrat că un mare număr de medicamente sunt placebo-uri și n-au alte efecte decât cele care acestora le sunt atribuite. În ceea ce privește medicamentele ale căror virtuți terapeutice sunt reale, unele au efecte secundare dezastruoase.

Aceeași constatare se impune în legătură cu numeroasele vaccinuri, despre care se știe că unele sunt investigate din cauza suspiciunii că ar fi contribuit la distrugerea apărării imunitare naturale a ființei umane. Încă o dată insistăm asupra faptului că nu respingem nici medicina nici chirurgia, dar a spune că una și alta nu au alt scop decât îngrijirea bolnavilor și vindecarea lor n-ar fi decât o pură ipocrizie. Indiferent la ce domeniu ne referim, medical sau altele, ființele umane trebuie să se mențină cât mai aproape de natură. Din momentul în care se îndepărtează de ea, oamenii se rup de legile naturale și merg împotriva propriei lor stări de bine. Însă din ignoranță, orgoliu și lăcomie, oamenii se străduiesc de prea mult timp să domine natura, în timp ce ar trebui să coopereze cu ea. Orbiți de îngâmfarea lor, ei au uitat că inteligența dovedită de natură este infinit mai mare decât cea a omenirii și că puterea ei nu are practic nicio limită, cu excepția celei pe care ea însăși și-o impune. În mod sigur, indivizii homo-sapiens-sapiens, nume pe care oamenii de știință l-au dat speciei noastre și care literal înseamnă „*oameni care știu că știu*”, sunt încă foarte departe de a ști esențialul: ei datorează totul naturii și sunt nimic fără ea.

Pentru noi, Terra nu este doar planeta pe care trăiesc ființele umane. Ea servește, de asemenea, drept cadru evoluției lor spirituale și permite fiecăreia dintre ele să se realizeze ca suflet viu. Terra are, deci, o vocație terestră și celestă în același timp, ceea ce ne-au învățat cei mai înțelepți dintre gânditorii și filozofii tuturor timpurilor și din toate locurile. Atât timp cât omenirea nu va conștientiza acest adevăr și nu va acționa în consecință, materialismul și individualismul care prevalează în prezent se vor amplifica, cu toate consecințele negative care vor rezulta din acest lucru împotriva omenirii însăși și a naturii. Mai mult decât oricând, devine o urgență reinstaurarea Ternarului pe care îl găsim la baza tuturor tradițiilor ezoterice și pe care civilizația însăși ar trebui să îl adopte: Omenire - Natură - Divin. Atât timp cât nu va face acest lucru, omenirea se va menține în starea actuală de suferință și nu va putea atinge starea de armonie căreia îi este destinată.

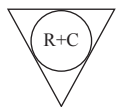
După cum cu toții știm, Terra este de asemenea un mediu în care trăiesc o multitudine de animale, unele în stare sălbatică, iar altele în stare domestică. Or, și animalele au un suflet, individual, în cazul celor mai evolute; colectiv, în cazul celor mai puțin evolute. De fapt toate ființele vii au în comun faptul de a fi animate de Sufletul universal și de Conștiința care acestuia îi aparține. Așa stând lucrurile, fiecare dintre animale, potrivit locului pe care îl ocupă în lanțul vieții și de organismul de care dispune, manifestă acest Suflet și această Conștiință într-un grad mai mult sau mai puțin ridicat. Din această cauză ele n-au același nivel de inteligență și de sensibilitate. Oricum ar fi, nu există nici vid nici frontieră între regnurile naturii, întrucât ele sunt animate de aceeași Forță vitală și participă la un același proces: cel al Evoluției cosmice, așa cum se manifestă acesta pe planeta noastră. Desigur, regnul uman este cel mai avansat în acest proces, însă acest lucru nu-i dă niciun drept asupra celorlalte regnuri; mai curând îndatoriri...

ÎN CONCLUZIE

Lată deci câteva dintre ideile pe care dorim să le împărtășim cu voi prin acest „*Appellatio*”. Într-adevăr, noi credem că reprezintă o urgență să dăm o orientare spiritualistă, umanistă și ecologistă comportamentelor noastre individuale și colective. Însă dacă acum ar trebui ca uneia să-i acordăm prioritate, aceasta ar fi ecologia. Într-adevăr, dacă omenirea ajunge să rezolve durabil problemele economice și sociale cu care ea se confruntă, și dacă, concomitent, Terra a devenit de nesuportat sau greu de locuit pentru marea majoritate a locuitorilor ei, ce interes și ce plăcere am mai avea să trăim pe ea? În acest domeniu, bărbații și femeile care guvernează țările și națiunile au o mare responsabilitate, în sensul că ei au puterea de a lua decizii și a face în așa fel încât acestea să fie aplicate. Însă dacă popoarele se dezinteresează de ecologie și nu fac nimic la nivelul lor pentru a conserva natura, este evident că situația nu va înceta să se agraveze și generațiile viitoare vor moșteni o planetă care nu va mai fi decât umbra a ceea ce era cândva.

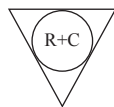
În al doilea rând, și cu riscul de a vă surprinde, umanismul, și nu spiritualitatea, este cel care trebuie să fie privilegiat. A pune ființa umană în centrul vieții sociale, cu respectarea naturii, nu poate fi decât un vector de bunăstare și fericire pentru toți, fără deosebire. Asta presupune să vedem în fiecare persoană o extindere a propriului nostru sine, dincolo de diferențe și chiar de divergențe. Este o încercare dificilă, deoarece fiecare are un ego care tinde să-l facă individualist și care îl îndeamnă să se preocupe înainte de orice, de el însuși, de apropiații lui și de persoanele cu care are diverse afinități. Împinsă la extrem, această atitudine egotistă, chiar egoistă, este aceea care se află la originea discriminărilor, segregărilor, divizărilor, opozițiilor, excluderilor și a altor forme de respingere între indivizii. La polul opus, umanismul este sinonim cu toleranța,

cu partajarea, cu generozitatea, cu empatia, într-un cuvânt, cu fraternitatea. Umanismul se bazează pe ideea că toate ființele umane sunt cetățeni ai lumii.

Necesitatea de a fi ecologist este relativ evidentă atunci când se ia în considerare starea planetei. Tot așa orice individ suficient de sensibil și inteligent înțelege de ce este bine să fii umanist, chiar dacă el însuși nu este. În compensație, nu există a priori niciun motiv obiectiv pentru a fi spiritualist, cu atât mai mult cu cât este imposibil de dovedit existența sufletului și a lui Dumnezeu, chiar și în sensul pe care Roza-Crucienii îl atribuie Lui. De asemenea, cu toate că spiritualitatea ni se pare esențială pentru a fi fericiți și a-i da vieții dimensiunea sa deplină, înțelegem că este posibil a fi ateu. Cu toate acestea, pentru noi este evident că universul, Terra și omenirea nu datorează nimic hazardului și se înscriu într-un Plan transcendent, pentru a nu spune divin. Exact pentru acest motiv noi avem facultatea de a studia Creația și a ne întreba cu privire la sensul profund al existenței. În acest fel suntem în același timp actori și spectatori ai Evoluției cosmice, așa cum se exprimă ea în cosmos și pe planeta noastră.

Sunteți poate ecologist și umanist, nu însă și spiritualist? Dacă nu sunteți un cu totul materialist, asta însemnând că exceptând faptul că nu credeți în Dumnezeu, credeți totuși în natură și în om, fapt care este respectabil și, în același timp, lăudabil. Prin asta facem distincția dintre un materialist și un ateu. Ca regulă generală, cel dintâi face din posesiunile materiale idealul vieții sale, adesea în detrimentul naturii și fără să se preocupe de soarta altora. În ceea ce îl privește pe cel de-al doilea, el este în majoritatea timpului un credincios care se ignoră sau care și-a pierdut credința, în sensul religios al termenului. Oricum ar fi, credem că spiritualitatea (și nu religiozitatea) este în sine un vector de umanism și de ecologie,

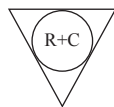

fiindcă așa cum tocmai am explicat, ea se întemeiază pe cunoașterea legilor divine, în sensul de legi naturale, universale și spirituale. Or, oricine caută această cunoaștere, chiar dacă încă nu a obținut-o, este prin natura lui un idealist.

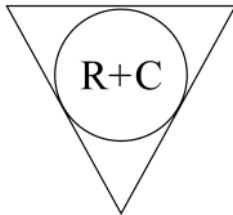
Potrivit antropologilor, omenirea „modernă” a apărut de circa două sute de mii de ani. La scara unei vieți umane, ea poate părea bătrână. Dar având în vedere ciclurile ei de evoluție, ea este în adolescența sa și prezintă toate caracteristicile acesteia: este în căutare de identitate, își caută un destin, face dovadă de nepăsare și chiar de inconștiență, se crede nemuritoare, se dedă exceselor, sfidează rațiunea și batjocorește bunul simț. Această etapă evolutivă, cu partea sa de dificultăți, de încercări și de eșecuri, dar și cu satisfacții, reușite și speranțe, este o trecere obligatorie care trebuie să-i permită să crească, să se maturizeze, să se dezvolte și în final să se împlinească, adică să se realizeze pe planurile material și spiritual. Însă pentru asta trebuie să devină adultă.

În concluzie, și față de cele expuse mai sus, noi dorim mai mult decât oricând ca omenirea să adopte o orientare spiritualistă, umanistă și ecologistă, astfel încât să renască din ea însăși și să cedeze locul unei „noi omeniri”, regenerată în toate planurile. Roza-Crucienii din secolul al XVII-lea făceau deja apel pentru această regenerare în „Fama Fraternitatis”. Respins de conservatorismul religios, politic și economic din epocă, acest apel precursor n-a fost auzit decât de cugetătorii liberi. Având în vedere situația actuală a lumii, ni s-a părut util și necesar să reînnoim acel apel în mod deschis, cu speranța ca de această dată să găsească un ecou favorabil la un cât mai mare număr posibil de asemenea cugetători...

Așa să fie!

Sigilat în 6 ianuarie 2014

Anul rozacrucian 3366

